

Tre smukke og aldeles nye

Biser.

Den Første:

En ny og morsom Amerikavise.

Den Anden;

Den Overgivne.

Den Tredie:

Heddas Duster.

Pris 10 Dre.

Eftertryk forbydes.

Thronhjelm. Trykt vaa Bestilling hos J. L. Sundt.

V box 4:96

En ny og morsom Amerikavise.

Nu har jeg været ude og smagt ondt og godt,
En liden Tid har været, en fire, fem Aar blot. Nu
vil jeg atter fare langt bort i fremmed Land, I blandt
den vilde Skare, jeg søge vil min Havn.

2. Jeg søgte Lyttens Stjerne paa Verdens vide
Kreds, Men Sjæbnen mod mig vandret og jaget først
og sidst. Til nye Verdens Strande min Fart nu
stilles skal, Fra Venner, Slægt og Frænder jeg Af-
sked tage skal.

3. De Mennecker vil jeg vise, som Rngter spreder
ud Og taler bort sin Næste fra Begyndelsen til Slut.
Men i den nye Verden, du Dollars tjene kan, Jeg
vil bortkaste Spøgen, arbejde som en Mand.

4. Hvi spider svage Hjerte og Brystet sprænger
til, og Afstedstimen stunder og Lampen ligger stil
Bered at med os tage, att pløie Bølgen blaa, Os mod
Amerika drage, vi alle rebe staa.

5. Mit Hjem jeg overgiver, en Far og Mor ogsaa,
Desuden mange Sødssken, bland dem er flere smaa;
Men om jeg lykkelig bliver i det udfjendte Land, Jeg
dem ei overgiver, ei heller Norges Strand.

6. En Pige har jeg elsket, ja elsket næst min Gud,
Jeg i min Afshyd tænkte, hun skalde bli' min Brud.
Jeg langt fra hende reiste, at søge os et Hjem, Men
Lykken uberegnet, jeg uden kom igjen.

7. Hun har mig overgivet og taget sig en and',
Fordi jeg ei er bleven en rig og mægtig Mand. Jeg
vil dem begge ønske et lykkeligt: Lev vel! Men hun
faar aldrig glemmes paa Dybet af min Sjæl.

8. Saa vil jeg atter reise til gamle Norge hen,
Hjem til min Faders Bolig, mit gamle, kjære Hjem.
Da er min Fader gammel og staar ved Gravens
Bred, Han stammer helt forfærdet: Vi trode du var død.

9. Her er vel ingen Datter af Evas stolte Slægt,
Som egnes til den Tanke og Minde, som er vækt
Af Ormens hvasse Pile, ei noget saadant der, Thi
Kjærligheden hviler paa stolte Brystet kjært.

10. Adjø, I Nordens Terner, med Vinene de blaa,
Jeg tør ei længer drøie, til jeg Jer skue faar. Min
Afskedshilsen sveber vidt over Norges Land, Med Ly-
net hastigt stræber du isra Strand til Strand.

11. Om nogen ønsker vide, hvem Hilsen sender nd,
Og skrevet disse Linier, Begyndelsen til Slut, Saa
er det af en Dugling, som i Amerika er, Som søger
nye Verden og Lyttens Stjærne der.

Den Overgivne.

Det var en Søndags Morgen, da Solen saget sten,
Da sang en liden Fugl saa kjønt fra Vblegren,
Hvad er det værd du sørger for den Ven, som du
har kjær, Du kan jo faa en anden, som meget bedre er.

2. Sent var det og en Morgen da Solen saget
sten, Da sang den samme Fugl saa kjønt fra Vble-
gren, Tror du at jeg kan glemme den Ven, som jeg har
kjær, Da har du aldrig erfart, hvad Kjærligheden er.

3. Jeg kjendte nok de Kvaler, som førestod min
Sjæl, Da du blev fra mig tagen, jeg mindes det saa
vel, Det var ved Sommertiden da det for mig blev
Høst, Da jeg blev noget ængstlig jeg fandt ei nogen
Trøst.

4. O, du min lille Fugl hvad du kan synge vel,
Du bringer Mod i Hjertet og Trøst ubi min Sjæl.
Naar Tiden blir for liden og Dagen blir for lang,
Da vil jeg gaa i Lunden og høre Fuglers Sang.

5. Da vil jeg gaa t Lunden og tænke lidt paa
dig, Men ingen bitter Taarer skal fældes isra mig,
Med Taalmod vil jeg vente udpaa et Englebud, Som
fører mig til Himmelen, til Vennen og til Gud.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10

6. Læg Haanden paa min Pande, ræk hid din
Rurpurmund. Du har vel Tid at stande, jeg særbig
er paa Stund, At vi faar troligt samles og høre
Harpers Lyd, Tag du min Sjæl og Aande og før
dem op til Gud.

Heddas Duster.

Jeg spiller og jeg danser, Jeg synger og jeg ler,
Dg min Pettit jeg endser Dg ønsker ikke mer. Han
er min Ven, han skal saa bli, Dg ingen Svig og
Jalust Forvilde, min lille, Min lilleste Pettit.

2. Se hvor han om mig krydser Saa iedig og
saa let, Se hvor han gir mig Kysser Dg aldrig blir
han mæt For hak og hit og pak og pit Paa Haand
paa Mund saa snar saa kvit Den ene, alene, Som
Hedda kysse fik.

3. Du lille Unge mind's du, Du rømte fra din
Ven. Jeg gred og raabte find's du Pettit, saa kom
igjen. Dg bedst du var langt borte nys Du vendte
om, du kom, du Kys Ja Ungen var tvungen, Han
vilde ha et Kys.

4. Jeg reder til saa gjerne Mine smaa Kammere
Der eneft Kveldens Stjerne Faar gennem Binduet se.
Der jeg, Pettit og Fru Pettit Ei holde Strid om mit
og dit, Men spille og dele Vor Glæde avindsfrit.

5. Jeg undrer mig hvor længe Man leve faar
saa sæl. Man siger at vi stænge Vor Dør saa vel
hver Kveld, Saa find's en ringe Bilt med Magt At
ta Pettit, ta bort min Vagt. Herribelt, Terribelt,
Men Mama har saa sagt.
